

predsednik Thomas S. Monson

Božanski dar hvaležnosti

Če bomo nebeškemu Očetu izkazovali hvaležnost za njegove blagoslove in ljudem okrog nas za vse, kar so nam v življenju dali, [...] bomo imeli hvaležno srce.

Ta del konference je bil čudovit! Ko so me imenovali za predsednika Cerkve, sem rekel: »Eno zadolžitev si bom vzel za svojo. Postal bom svetovalec Tabernakeljskega zborra.« Zelo ponosen sem na svoj zbor!

Mama mi je nekoč rekla: »Tommy, zelo ponosna sem na vse, kar si naredil. Vendar imam eno pripombo. Ne bi smel opustiti klavirja.«

Tako sem stopil do klavirja in ji zaigral glasbeno točko: »Gremo, [gre-mo] rojstni dan slaviti!«¹ Potem sem jo poljubil na čelo, ona pa me je objela.

Mislim nanjo. Mislim na očeta. Premišljuje o vseh tistih generalnih osebnostih, ki so vplivali name, in drugih, tudi vdovah, ki sem jih obiskoval – petinosemdeset jih je bilo – in jim prinesel piščanca za v pečico, včasih pa tudi nekaj denarja za v žep.

Eno sem obiskal pozno ponoči. Bila je polnoč, ko sem šel v dom za ostarele. Vrtar mi je rekel: »Prepričan sem, da spi, vendar mi je rekla, da jo moram zbuditi, rekoč: 'Vem, da bo prišel!'«

Prijel sem jo za roke, ona pa me je poklicala po imenu. Bila je popolnoma budna. Mojo roko je pritisnila k svojim ustnicam in rekla: »Vedela sem, da boš prišel!« Kako naj ne bi prišel?

Čudovito petje se me tako dotakne!

Moji ljubljeni bratje in sestre, slišali smo navdihnjena sporočila o resnici, upanju in ljubezni. V mislih smo se obrnili k tistemu, ki je odkupil naše grehe, nam pokazal, kako naj živimo in molimo, in ki je s svojimi dejanji ponazoril blagoslove služenja, in sicer h Gospodu in Odrešeniku, Jezusu Kristusu.

V sedemnajstem poglavju Evangelija po Luku o Gospodu piše naslednje:

»Ko je potoval v Jeruzalem, je hodil med Samarijo in Galilejo.

Ko je prispel v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož. Od daleč so se ustavili

in na ves glas govorili: 'Jezus, Učenik, usmili se nas!'

Ko jih je zagledal, jim je rekel: 'Pojdite in pokažite se duhovnikom!' In med potjo so bili očiščeni.

Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen, se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga.

Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijan.

Jezus pa je odgovoril: 'Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet?'

Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?'

In rekel mu je: 'Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.'«²

Zaradi božanskega posredovanja je bila tem gobavcem prizanesena kruta, počasna smrt in dano novo življenje. Izkazana hvaležnost enega si je zaslužila Učnikov blagoslov, nehvaležnost, ki jo je pokazalo drugih devet, pa Gospodovo razočaranje.

Bratje in sestre, ali se spomnimo zahvaliti za prejete blagoslove? Iskreno zahvaljevanje nam ne pomagale, da blagoslove prepoznamo, ampak tudi odklene nebeška vrata in nam pomaga občutiti Božjo ljubezen.

Moj dragi prijatelj, predsednik Gordon B. Hinckley, je rekel: »Če ste v življenju hvaležni, niste naduti, domišljavi in sebični, živite v duhu zahvaljevanja, ki se vam poda in vas v življenju blagoslovi.«³

V Matejevem evangeliju v Svetem pismu je še ena zgodba o hvaležnosti, tokrat kot odraz Odrešenika. Ko je tri dni hodil po divjini, mu je sledilo več kot štiri tisoč ljudi in hodilo z njim. Zasmilili so se mu, ker morda že tri dni niso nič jedli. Vendar so ga njegovi učenci vprašali: »Od kod naj v [divjini] vzamemo toliko kruha, da nasitimo tako množico?« Učenci so, tako kot

mnogi od nas, videli le to, česar je primanjkovalo.

»Jezus jim je rekel: 'Koliko hlebov imate?' Dejali so: 'Sedem in malo ribic.'

Tedaj je [Jezus] velel množici, naj séde na tla.

Vzel je tistih sedem hlebov in ribe, se *zahvalil*, razlomil hlebe in dajal učencem, učenci pa množicam.«

Ne spreglejte, da se je Odrešenik zahvalil za to, kar so imeli – in zgodil se je čudež: »Vsi so jedli in se nasitili. Od koščkov, ki so ostali, so nabrali sedem polnih košev.«⁴

Vsi smo že kdaj doživeli, da smo se osredotočili na tisto, kar nam je manjkalo, in ne na blagoslove. Grški filozof Epiktet je rekel: »Modrec je tisti, ki ne žaluje za tem, česar nima, ampak se radosti tega, kar ima.«⁵

Hvaležnost je božansko načelo. Gospod je v razodetju, danem preroku Josephu Smithu, razglasil, naj se Gospodu, svojemu Bogu, zahvaljujemo v vsem.

In človek z ničemer drugim ne užali Boga oziroma se nad nikomer drugim se ne razvname Božji srd, razen nad tistimi, ki ne priznajo njegove roke v vsem.⁶

V Mormonovi knjigi nam je rečeno, naj živimo »v vsakodnevnem zahvaljevanju za mnoge milosti in blagoslove, ki [nam] jih [Bog] daje.«⁷

Ne glede na okoliščine ima vsak od nas veliko, za kar smo lahko hvaležni, če se le za trenutek ustavimo in o svojih blagoslovih premišljujemo.

Čudovito je, da smo na Zemlji v tem času. Čeprav je v današnjem svetu veliko tega, kar ni prav, pa je tudi veliko tega, kar je prav in dobro. Uspešne zakonske zveze, starši, ki imajo radi svoje otroke in se zanje žrtvujejo, prijatelji, ki nas imajo radi in nam pomagajo, učitelji, ki učijo. Naše življenje je blagoslovljeno na nešteto načinov.

Če ne bomo hoteli ostati v oblasti negativnih misli in bomo v srcu negovali odnos hvaležnosti, bomo lahko dvignili sebe, pa tudi druge. Če se nehvaležnost prišteva med resne grehe, potem se hvaležnost uvršča med najlepše vrline. Nekdo je rekel,

da »hvaležnost ni le ena največjih vrlin, ampak izvor vseh drugih.«⁸

Kako lahko v srcu razvijamo odnos hvaležnosti? Odgovor nam je podal predsednik Joseph F. Smith, šesti predsednik Cerkve. Rekel je: »Hvaležen človek v svetu vidi tako veliko tega, za kar je lahko hvaležen, in z njim dobro prevlada nad zlom. Ljubezen premaga zavist, luč pa iz njegovega življenja prežene temo.« Nadaljeval je: »Ponos napravi konec naši hvaležnosti in jo nadomesti s sebičnostjo. Kako bolj srečni smo v prisotnosti hvaležnega in ljubečega človeka in kako pozornostno bi morali v življenju z molitvijo razvijati odnos hvaležnosti do Boga in človeka!«⁹

Predsednik Smith pravi, da je molitev v življenju ključ do hvaležnosti.

Ali smo zaradi materialnih stvari srečni in hvaležni? Morda za trenutek. Vendar nam globoko in trajno srečo in hvaležnost nudi prav to, česar z denarjem ne moremo kupiti: družina, evangelij, dobri prijatelji, zdravje, sposobnosti, ljubezen, ki jo prejemo od ljudi okrog nas. Na žalost je to le nekaj stvari, ki jih imamo za samoumevne.

Angleški pisec Aldous Huxley je napisal: »Večina človeških bitij ima skoraj neskončno zmožnost, da se jim vse zdi samoumevno.«¹⁰

Pogosto imamo ljudi, ki si najbolj zaslužijo našo hvaležnost, za samoumevne. Ne čakajmo, da bo prepozno, da bi jim izkazali hvaležnost. Ko je neki moški govoril o svojih ljubljenih, ki jih je izgubil, je takole izrazil svoje obžalovanje: »Spominjam se tistih srečnih dni in pogosto si želim, da bi umrlim lahko šepetal o hvaležnosti, ki so si jo v življenju zaslužili, a je bili tako redko deležni.«¹¹

Zaradi izgube ljubljenih skoraj neizogibno občutimo obžalovanje v srcu. Zmanjšujmo takšne občutke, kolikor je le v naši človeški moči, tako da jim pogosto izražamo ljubezen in hvaležnost. Nikoli ne vemo, kako kmalu bo prepozno.

Če bomo nebeškemu Očetu izkazovali hvaležnost za njegove

blagoslove in ljudem okrog nas za vse, kar so nam v življenju dali, [...] bomo imeli hvaležno srce. Za to se moramo neprestano truditi – vsaj dokler se ne bomo resnično naučili in razvijali odnos hvaležnosti. Pogosto smo hvaležni in se *nameravamo* zahvaliti, vendar to pozabimo storiti ali pa tega ne storimo. Nekdo je rekel, da je »hvaležnost, ki jo občutimo, a ne izrazimo, podobna zavijanju darila, ki ga ne poklonimo.«¹²

Ko se v življenju soočamo z izzivi in težavami, se pogosto težko osredotočamo na blagoslove. Če pa se bomo spustili dovolj globoko in če bomo dovolj močno iskali, bomo občutili in spoznali, kako veliko nam je bilo dano.

Povedal vam bom zgodbo o družini, ki je blagoslove našla sredi težkih izzivov. To zgodbo sem prebral pred veliko leti in si jo zaradi sporočila, ki ga posreduje, obdržal. Napisal jo je Gordon Green, objavili pa so jo v neki ameriški reviji pred več kot petdesetimi leti.

Gordon pripoveduje o svojem odraščanju v Kanadi, ko so morali on in njegovi sorojenci hiteti iz šole domov, medtem ko so se drugi otroci igrali z žogo in hodili plavat. Vendar je imel oče sposobnost, s katero jim je pomagal razumeti, da je njihovo delo nekaj vredno. To je bilo še zlasti res po žetvi, ko je družina praznovala zahvalni dan, kajti tisti dan jim je oče dal čudovito darilo. Popisal je vse, kar so imeli.

Na zahvalno jutro jih je odpeljal v klet, kjer so imeli sode jabolk, zaboje pese, korenje, shranjeno v pesku, in gore vreč krompirja, pa tudi grah, koruzo, stročji fižol, marmelado, jagode in drugo vkuhano hrano, ki je polnila njihove police. Otroci so morali vse dobro prešteti. Potem so šli ven v skedenj in izračunali, koliko ton sena imajo in koliko mernikov žita v kašči. Prešteli so krave, prašiče, piščance, purane in gosi. Oče je rekel, da hoče videti, kako jim gre, vendar so vedeli, da je pravzaprav hotel, da bi se tisti praznični dan zavedali, kako bogato jih je Bog blagoslovil in se smehljaj zaradi vseh opravljenih ur. Ko so se na koncu

usedli k pojedini, ki jo je pripravila mama, so čutili blagoslove.

Vendar je Gordon dejal, da se z največjo hvaležnostjo spominja zahvalnega dne tistega leta, ko se je zdelo, da nimajo nič, za kar bi bili lahko hvaležni.

Leto se je pričelo dobro. Ostalo jim je še veliko sena, semena in štiri breje svinje. Oče je imel nekaj denarja, ki ga je privarčeval, da bi lahko nekega dne kupil nakladalnik za seno – čudovit stroj, o katerem je sanjala večina kmetov. To je bilo tudi leto, ko je v mesto prišla elektrika – čeprav je oni niso dobili, ker si je niso mogli privoščiti.

Ko je nekega večera Gordonova mama prala goro perila, jo je oče zamenjal pri deski za pranje. Ženi je naročil, naj počiva in plete. Rekel je: »Več časa porabiš za pranje kot za spanje. Ali misliš, da bi morali popustiti in napeljati elektriko?« Čeprav je bila navdušena nad obetom, je potočila solzo ali dve, ko je pomislila na nakladalec sena, ki ga ne bodo mogli kupiti.

Tistega leta so jim napeljali električne kable. Čeprav ni šlo za nekakšno razkošje, so dobili pralni stroj, ki je ves dan delal sam, in čudovite žarnice, ki so visele z vsakega stropa. Nič več ni bilo treba polniti oljnih svetilk, prirezovati stenja ali čistiti sajastih dimnikov. Svetilke so tiho romale na podstrešje.

To, da so na kmetiji dobili elektriko, je bila skoraj zadnja dobra stvar, ki se jim zgodila tisto leto. Kakor hitro so iz zemlje pokukali pridelki, se je začelo deževje. Ko je voda nazadnje odtekla, ni bilo nikjer več nobene rastline. Ponovno so sadili, vendar je pridelek potolklo še več dežja. Krompir jim je zgnil v blatu. Prodali so dve kravi, vse prašiče in drugo živino, ki so jo nameravali obdržati, in zanje dobili zelo malo, ker so vsi drugi morali narediti enako. Vse, kar so tisto leto pridelali, je bila gredica repe, ki je nekako kljubovala nevihtam.

Potem je spet prišel zahvalni dan. Mama je rekla: »Morda bi letos na to kar pozabili. Ostala nam ni niti.«

Toda Gordonov oče se je na zahvalno jutro prikazal z divjim zajcem v roki in ženo prosil, naj ga skuha. Nejevoljna se je lotila dela in namignila, da bo potrebno veliko časa, da se bo ta žilava stara stvar skuhala. Ko je bil zajec naposled na mizi skupaj z nekaj repe, otroci niso hoteli jesti. Gordonova mama je jokala, potem pa je oče naredil nekaj nenavadnega. Šel je na podstrešje, vzela oljno svetilko, jo dal na mizo in jo prižgal. Otrokom je rekel, naj ugasnejo električne luči. Ko je spet svetila le svetilka, niso mogli verjeti, kako temno je bilo prej. Čudili so se, kako so sploh kaj videli brez svetlih luči, ki jih omogoča elektrika.

Blagoslovili so hrano in vsi so jedli. Ko je bilo večerje konec, so vsi tiho sedeli. Gordon je zapisal:

»V ponižni temi stare svetilke smo spet lahko jasno videli. [...]

To je bil čudovit obrok. Divji zajec je imel okus purana, repa pa je bila sladka kot še nikoli. [...]

[Naš] dom [...]se nam je navzlic vsemu pomanjkanju zdel tako bogat.«¹³

Bratje in sestre, izraziti hvaležnost je dobro in častno, udejanjiti hvaležnost je velikodušno in plemenito, toda če vedno živimo s hvaležnostjo v srcu, se dotaknemo nebes.

Kot zadnji na tem dopoldanskem delu molim, da bi poleg vsega, za kar smo hvaležni, hvaležnost vedno izkazovali tudi Gospodu in Odrešeniku, Jezusu Kristusu. Njegov veličastni evangelij odgovarja na največja življenjska vprašanja: Od kod prihajamo? Zakaj smo tu? Kam gre naša duša po smrti? Ta evangelij tistim, ki živijo v temi, prinaša luč božanske resnice.

Naučil nas je, kako naj molimo. Naučil nas je, kako naj živimo. Naučil nas je, kako naj umremo. Njegovo življenje je zapuščina ljubezni. Zdravil je bolne,

povzdignil potrte, rešil grešnike.

Na koncu pa je ostal sam. Nekaj apostolov je dvomilo, eden ga je izdal. Rimski vojaki so mu prebodli stran. Jezna drhal mu je vzela življenje. A z Golgote še vedno odzvanjajo njegove sočutne besede: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«¹⁴

Kdo je bil ta »mož bolečin«, [...] »znanec bolezní?«¹⁵ »Kdo je ta kralj slave,«¹⁶ Gospod gospodov? On je naš Učenik. On je naš Odrešenik. On je Božji Sin. On je omogočil odrešitev. Kliče: »[Hodíte] za menoj.«¹⁷ Svetuje: »Pojdi in ti delaj prav tako.«¹⁸ Goreče prosi: »Držite se!«¹⁹

Hodimo za njim! Posnemajmo njegov zgled! Bodimo poslušni njegovim besedam! Če bomo to delali, mu bomo poklonili božanski dar hvaležnosti.

Iskreno in srčno molim, da bi v življenju odražali to čudovito vrlino hvaležnosti. Naj nam prodre v samo dušo, sedaj in vekomaj. V svetem imenu Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, amen.

OPOMBE

1. John Thompson, *Birthday Party, Teaching Little Fingers to Play*, 1936, str. 8.
2. Lk 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, str. 250.
4. Gl. Mt 15:32-38; poudarki dodani.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, prevedel George Long, 1888, str. 429.
6. Gl. NaZ 59:7, 21.
7. Al 34:38.
8. Cicero, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, zbral H. L. Mencken, 1942, str. 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. izdaja, 1939, str. 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations*, 1954, str. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp*, 1908, str. 4.
12. William Arthur Ward, zbral Allen Klein v *Change Your Life!*, 2010, str. 15.
13. Povzeto iz H. Gordon Green, *The Thanksgiving I Don't Forget, Reader's Digest*, nov. 1956, str. 69-71.
14. Lk 23:34.
15. Iz 53:3.
16. Ps 24:8.
17. Mt 4:19.
18. Lk 10:37.
19. Jn 14:15.

Poučevanja za naš čas

Sestanke Melkizedekovega duhovništva in Društva za pomoč vsako četrto nedeljo namenite »Poučevanjem za naš čas«. Vsako lekcijo pripravite iz enega ali več govorov z zadnje generalne konference. Govore lahko izberejo kolski in okrožni predsedniki ali pa za to odgovornost zadolžijo škofo in predsednike vej. Voditelji naj poudarijo vrednost bratov Melkizedekovega duhovništva in sester Društva za pomoč tako, da bodo iste govore preučevali isto nedeljo.

Vse, ki prihajajo na lekcijo četrto nedeljo v mesecu, se spodbuja, naj preučijo in v razred prinesejo govore z nedavne konference.

Predlog za pripravo lekcij iz govorov

Molite, da vas bo spremljal Sveti Duh, ko boste govore preučevali in jih učili. Morda vas bo mikalo, da bi pripravili katero drugo lekcijo, vendar so prav konferenčni

govori odobreno učno gradivo. Vaša naloga je, da drugim pomagata, da bodo evangelij spoznali in ga živeli tako, kot se ga je učilo na zadnji cerkveni generalni konferenci.

Govore preglejte in bodite pri tem pozorni na načela in nauke, ki ustrezajo potrebam članov razreda. Poiščite tudi zgodbe, odlomke iz svetih spisov in izjave iz govorov, ki vam bodo pri poučevanju teh resnic v pomoč.

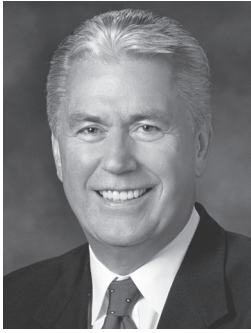
Načrtujte, kako boste načela in nauke učili. Vključite vprašanja, ki bodo članom razreda v pomoč.

- V govoru poiščite načela in nauke.
- Pomislite, kaj pomenijo.
- Bodite razumevajoči, predlagajte svoje zamisli, povejte o svojih izkušnjah in pričujte.
- Članom pokažite, kako bi ta načela in nauke uporabili v življenju.

MESECI	GRADIVO LEKCIJ ČETRTE NEDELJE
november 2010 – april 2011	Govori, objavljeni v <i>Liahoni</i> *, november 2010
maj 2011 – oktober 2011	Govori, objavljeni v <i>Liahoni</i> *, maj 2011

*Ti govori so na voljo (v številnih jezikih) na conference.lds.org.

predsednik Dieter F. Uchtdorf
drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Kaj je najpomembnejše?

Če se zaradi življenja, njegovega naglega tempa in številnih stresov težko radostite, potem je nemara sedaj dober trenutek, da se osredotočite na to, kar je najpomembnejše.

Neverjetno je, koliko se lahko naučimo o življenju, če preučujemo naravo. Na primer, znanstveniki lahko na podlagi drevesnih letnic napravijo učene napovedi o podnebjju in pogojih rasti pred več sto ali celo več tisoč leti. Ena od stvari, ki smo jo spoznali pri preučevanju rasti dreves, je, da v obdobjih, ko so pogoji idealni, drevesa rastejo normalno hitro. Toda v obdobjih, ko pogoji za rast niso idealni, drevesa rastejo upočasnijo in energijo usmerijo v osnovne naloge, potrebne za preživetje.

Na tej točki nemara premišlujete: »Vse lepo in prav, toda kakšno vezo ima to s pilotiranjem letala?« No, naj vam povem.

Ste v letalu kdaj doživeli turbulenco? Najpogostejši vzrok turbulence je nenadna sprememba gibanja zraka, zaradi česar letalo premetava, vijuga in se obrača. Čeprav so letala napravljena tako, da lahko prenesejo zdaleč močnejšo turbulenco, na kakršno bi lahko naleteli na rednem letu, je za

potnike vseeno neprijetna.

Kaj menite, da naredijo piloti, ko pride do turbulence? Pilot študent lahko misli, da je večja hitrost dobra strategija, ker jih bo prej pripeljala iz turbulence. Toda to ravnanje je lahko napačno. Izkušeni piloti razumejo, da obstaja optimalna hitrost za preboj turbulence, ki zmanjša njene negativne vplive. V večini primerov to pomeni zmanjšanje hitrosti. Isto načelo velja tudi za hitrostne ovire na cesti.

Zato je dober nasvet, da je treba takrat, ko smo v neugodnih okoliščinah, rahlo upočasniti, se naravnati na smer in se osredotočiti na bistveno.

Tempo sodobnega življenja

To je preprosta, vendar nujna lekcija, ki se je moramo naučiti. Nemara se zdi logično, ko jo uporabljamo na primeru dreves in turbulence, toda presenetljivo je, kako zlahka lahko to lekcijo prezremo, ko jo moramo upoštevati v vsakdanjem življenju. Ko se dvigne raven stresa, ko se pojavijo stiske, ko udarijo tragedije, pogosto

poskušamo obdržati isti panični tempo oziroma ga celo pospešiti, ker nekako mislimo, da bo hitrejši tempo za nas boljši.

Zdi se, da je ena od značilnosti sodobnega življenja ta, da se premikamo vse hitreje ne glede na turbulenco oziroma ovire.

Bodimo pošteni, to, da imamo veliko dela, lahko hitro dosežemo. Vsi lahko naštejemo seznam stvari, ki nam preobremenijo urnik. Nekateri nemara celo mislijo, da je njihova osebna vrednost odvisna od dolžine seznama stvari, ki jih morajo narediti. Prazna mesta na urniku zapolnijo s sezname sestankov in podrobnosti – celo ko so pod pritiski in utrujeni. Ker po nepotrebnem zapletajo svoje življenje, pogosto doživijo hudo razočaranje, manj radosti in premalo čutijo smisel.

Rečeno je, da se vsaka vrlina, ki gre v skrajnosti, izrodi. Sem zagotovo spada preobremenjenost vsakdanjega urnika. Pridemo do točke, ko mejniki lahko postanejo mlinski kamni in ambicije zanka okrog našega vratu.

Kaj je rešitev?

Modri razumejo in udejanjajo lekcije o treh letnicah in turbulenci v zraku. Uprejo se skušnjavi, da bi se ujeli v panični naglici vsakdanjika. Sledijo naslednjemu nasvetu: »V življenju je še veliko več kot pospeševanje hitrosti.«¹ Skratka, osredotočijo se na stvari, ki so najpomembnejše.

Starešina Dallin H. Oaks je na nedavni generalni konferenci učil: »Opustiti moramo nekaj dobrih stvari, zato da se odločimo za druge, ki so boljše ali najboljše, ker razvijajo vero v Gospoda Jezusa Kristusa in krepijo družine.«²

Iskanje najboljših stvari neizogibno vodi do temeljnih načel evangelija Jezusa Kristusa – do preprostih in lepih resnic, ki nam jih je razodel skrbni, večni in vsevedni Oče v nebesih. Čeprav so ti bistveni nauki in načela dovolj preprosti, da bi jih lahko razumel otrok, dajejo odgovore na najzapletenejša življenjska vprašanja.

Obstaja lepota in jasnost, ki izhajata iz preprostosti, katere včasih ne cenimo zaradi svoje želje po zapletenih rešitvah.

Na primer, ni bilo dolgo po tistem, ko so astronomi in kozmonavti obkrožili Zemljo, da so spoznali, da kemični svinčniki v vesolju ne delujejo. In tako se je nekaj zelo pametnih ljudi lotilo reševanja te težave. Potrebno je bilo na tisoče ur in milijonov dolarjev, vendar so na koncu razvili pisalo, s katerim se je dalo pisati povsod, pri vsakršni temperaturi in skorajda na vsakršno površino. Toda kako so se znašli astronomi in kozmonavti, dokler ta težava ni bila rešena? Preprosto so uporabljali svinčnik.

Večkrat slišimo, da ljudje navajajo Leonarda da Vincija, ki je dejal: »Preprostost je najvišja zapletenost.«³ Ko pogledamo temeljna načela načrta sreče, načrta odrešitve, lahko prepoznamo in smo hvaležni za njegovo jasnost in preprostost, eleganco in lepoto modrosti nebeškega Očeta. Ko se s svojih poti obrnemo na njegove, se začne naša modrost.

Moč osnov

Zgodba o legendarnem nogometnem trenerju Vincu Lombardiju pravi, da je prvi dan treninga izvedel nekakšen obred. Prijel je nogometno žogo, jo pokazal športnikom, ki so že vrsto let igrali ta šport, in rekel: »Gospodje, [. . .] to je nogometna žoga!« Govoril je o njeni velikosti in obliki, kako se jo brca, vodi oziroma podaja. Moštvo je odpeljal na prazno igrišče in rekel: »To je nogometno igrišče.« Peljal jih je naokrog, opisal mere, obliko, pravila in kako se igra igra.⁴

Ta trener je vedel, da celotni

izkušeni igralci, tudi kot ekipa, lahko postanejo veliki le, če bodo obvladali osnove. Čas lahko namenijo vaji zapletenih trikov, toda dokler ne bodo obvladali osnov igre, nikoli ne bodo postali vrhunsko moštvo.

Mislím, da večina od nas intuitivno razume, kako pomembne so osnove. Včasih nas preprosto zmoti toliko stvari, ki se zdijo vabljivejše.

Natisnjeno gradivo, obširni medijski viri, elektronska orodja in priprave – vse to je koristno, če se uporablja pravilno – lahko postane škodljivo razvedrilo ali brezsrčne sobane osame.

Vendar sredi številnih glasov in odločitev ponižni Mož iz Galileje stoji z iztegnjenimi rokami. Njegovo sporočilo je preprosto: »Pridite, sledite mi.«⁵ In ne govori z močnim zvočnikom, temveč z mirnim, tihim glasom.⁶ Tako preprosto je, da se osnovno evangelijsko sporočilo izgubi v poplavi podatkov, ki letijo nad nas iz vseh strani.

Sveti spisi in govornjena beseda živih prerokov poudarjajo osnovna evangelijska načela in nauke. K tem osnovnim načelom, k čistim naukom se vračamo zato, ker so prehod k resnici globokega pomena. So vrata v izkušnje najvišjega pomena, ki jih sicer ne bi bili zmožni razumeti. Ta preprosta, osnovna načela so ključ do tega, da z Bogom in ljudmi živimo v soglasju. So ključ, ki odpre nebeška okna. Vodijo nas v mir, radost in razumevanje, kar je nebeški Oče obljubil svojim otrokom, ki ga poslušajo in ubogajo.

Bratje in sestre, dobro bi bilo, če bi se nekoliko umirili, nadaljevali z najugodnejšo hitrostjo za svoje okoliščine, se osredotočili na pomembno, se ozrli navzgor in resnično zagledali stvari, ki so najpomembnejše. Zavedajmo se osnovnih navodil, ki jih je nebeški Oče dal svojim otrokom, ki nam bodo dala osnovo bogatega in plodnega življenja na Zemlji z obljubami o večnem življenju. »Naj bo v vsem, kar delate, modrost in red; kajti ne zahteva se, da bi človek tekell hitreje, kot ima

moči. In spet, potrebno je, da bi bil marljiv, da bo tako osvojil nagrado.«⁷

Bratje in sestre, če bomo marljivo delali stvari, ki so najpomembnejše, nas bodo vodile k Odrešeniku sveta. Zato govorimo o Kristusu, se radostimo v Kristusu, oznanjamo o Kristusu, prerokujemo o Kristusu, da bi vedeli, h kateremu viru naj se oziramo za odpuščanje grehov.⁸ V zapletenosti, zmedu in naglici sodobnega življenja je to »boljša pot«⁹.

Kaj so torej osnove?

Ko se obrnemo k nebeškemu Očetu in iščemo njegovo modrost glede stvari, ki so najpomembnejše, vedno znova spoznamo pomembnost štirih ključnih odnosov: z Bogom, z družino, z ljudmi in s seboj. Če smo pripravljeni oceniti svoje lastno življenje, bomo videli, kje nas je zaneslo z boljše poti. Odprle se nam bodo oči razumevanja in spoznali bomo, kaj moramo narediti, da bomo v srcu spet čisti in da se bomo v življenju spet osredotočili.

Prvič, naš odnos z Bogom je najsvetejši in najbolj bistven. Mi smo njegovi duhovni otroci. On je naš Oče. Želi, da bi bili srečni. Ko ga iščemo, ko se učimo od njegovega Sina, Jezusa Kristusa, ko se v srcu odpremo vplivu Svetega Duha, naše življenje postane trdnjše in varnejše. Če po svojih najboljših zmožnostih živimo po večnem Božjem načrtu in spolnujemo njegove zapovedi, doživljamo velik mir, radost in izpolnitev.

Svoj odnos z nebeškim Očetom lahko izboljšamo tako, da ga spoznavamo, se z njim sporazumevamo, se pokesamo grehov in dejavno sledimo Jezusu Kristusu, kajti: »Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«¹⁰ Če hočemo okrepiti odnos z Bogom, moramo z njim prebiti nekaj dragoce-nega časa. Če se bomo vsak dan tiho osredotočili na molitev in preučevanje svetih spisov, če si bomo vedno prizadevali, da bi bili vredni veljavne tempeljske dovolilnice – to bo nekaj modrih naložb našega časa in prizadevanja, zato da se bomo zblížali

z nebeškim Očetom. Prisluhnilo psalmistovemu povabilu: »Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog.«¹¹

Naš drugi ključni odnos je odnos z družino. Ker noben drug uspeh ne more nadomestiti neuspeha v družini¹², ji moramo nameniti največjo prednost. Globok in ljubeč družinski odnos ustvarjamo tako, da skupaj počnemo preproste stvari, kot je družinsko kosilo in družinski večer, in da se preprosto zabavamo. V družinskem odnosu se *ljubezen* v resnici črkuje č-a-s – čas. Če si vzamemo čas drug za drugega, je to ključ za slogo doma. Predvsem govorimo drug z drugim, namesto drug o drugem. Drug od drugega se učimo in cenimo tako drugačnost kot našo povezanost. Ustvarimo božansko vez drug z drugim, ko se skupaj približujemo Bogu v družinski molitvi, preučevanju evangelija in nedeljskem čaščenju.

Naš tretji ključni odnos je odnos z ljudmi. Ta odnos gradimo z vsakim posebej – tako da smo pozorni na potrebe drugih, jim služimo in jim namenjamo svoj čas in talente. Name je napravila vtis neka sestra, ki so jo težili izzivi starosti in bolezn, vendar se je odločila, da lahko, čeprav ne more veliko narediti, poslušati. In tako je vsak teden poiskala ljudi, ki so bili videti zaskrbljeni ali potrti, in jim namenila svoj čas, tako da jim je prisluhnila. Kakšen blagoslov

je bila v življenju toliko ljudi!

Četrty ključni odnos je odnos s seboj. Nemara se zdi čudno, da imamo s seboj odnos, vendar ga imamo. Nekateri s seboj ne morejo shajati. Ves dan se kritizirajo in pomi-lujejo, dokler se ne začnejo sovražiti. Predlagam vam, da ustavite naglico in si vzamete nekaj časa, zato da bi bolje spoznali sebe. Pojdite v naravo, opazujte sončni vzhod, uživajte v Božjih stvaritvah, premišlujte o resnicah obnovljenega evangelija in spoznajte, kaj pomenijo vam. Naučite se videti, kakor vas vidi nebeški Oče – kot svojo dragoceno hči oziroma sina z božansko zmožnostjo.

Radosite se v čistem evangeliju

Bratje in sestre, bodimo modri. Obrnimo se k čistim vodam nauka obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa. Radostno jih sprejmimo v njihovi preprostosti in jasnosti. Nebesa so se spet odprla. Evangelij Jezusa Kristusa je ponovno na Zemlji in njegove preproste resnice so bogat vir radosti!

Bratje in sestre, resnično imamo velik razlog za radost. Če se zaradi življenja, njegovega naglega utripa in številnih stresov težko radostite, potem je nemara sedaj dober čas, da se osredotočite na to, kar je najpomembnejše.

Moč ne izvira iz naglice, ampak iz tega, če smo trdno na temelju resnice

in luči. Daje nam jo to, če svojo pozornost in prizadevanja usmerimo k osnovam obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa. Daje nam jo to, če pozornost posvečamo božanskim stvarim, ki so najpomembnejše.

Naše življenje naj postane nekoliko preprostejše. Spremenimo vse, kar je potrebno, da se bomo v življenju spet osredotočili na vzvišeno lepoto preproste, ponižne poti krščanskih učencev – na pot, ki vedno vodi v življenje s smislom, hvaležnostjo in mirom. Za to molim, ko vas blagoslavljam, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Mahatma Gandhi, v Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006, str. 356.
2. Dallin H. Oaks, Good, Better, Best, *Liahona*, nov. 2007, str. 107.
3. Leonardo da Vinci, v John Cook, zbrano v *The Book of Positive Quotations*, 2. izdaja, 1993, str. 262.
4. Vince Lombardi, v Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership*, 2001, str. 92.
5. Lk 18:22.
6. Gl. 1 Kr 19:12.
7. Moz 4:27.
8. 2 Ne 25:26.
9. 1 Kor 12:31; Et 12:11.
10. Jn 14:6.
11. Ps 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, str. 42; gl. tudi Conference Report, apr. 1935, str. 116.

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Vse pravice pridržane. Natisnjeno v ZDA. V angleščini odobreno: 6/09. Prevod odobren: 6/09. Prevod sporočila za obiskujoče poučevanje *Visiting Teaching Message*, November 2010. Slovenian 09371 177